

ρες ικαναί πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, καὶ τῆς μετὰ γνώσεως ἀσκήσεως τῶν μητρικῶν αὐτῶν προνομίων. Ἡ Ἀμερικὴ ὀφείλει τὸ κλέος αὐτῆς εἰς τὸν θεμελιωτὴν τῆς Ὀμοσπονδίας Γ. Οὐάσιγκτων· ἀλλ' ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἤθελεν ἀξιοθῆ τοιοῦτου ἀνδρός, ἀν' ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔδιδεν αὐτῷ διάφορον ἀνατροφὴν. Ἡ Ἀγγλία μεγαλαυχεῖ διὰ τὸν Μίλτων αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ χρεωστεῖ τὸ δῶρον τοῦτο εἰς τὴν μητέρα τοῦ ἀνδρός ἐκείνου. Πόσον ἀναγκαῖα λοιπὸν καθίσταται ἡ ἀνατροφή τῶν νεανίδων, αἵτινες μετ' οὐ πολλὸ θέλουσι λάβει τὴν θέσιν μητέρων, καὶ διὰ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν μορφώσει ἄνδρας εἴτε ἐπ' ἀγαθῷ ἢ πρὸς βλάβην τῆς πατρίδος!

— Ἡ Κύπρος διαιρεῖται εἰς 17 ἐπαρχίας, ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς συμποσθται εἰς 168 χιλιάδας κατοίκων, ἐξ ὧν 36 χιλιάδες Ὀθωμανοί, 1,000 δυτικοί, 1,000 Μαρωνῖται, οἱ δὲ λοιποὶ ἔχουν σχεδὸν 130 χιλιάδες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἔχοντες 22 ἑλληνικὰ σχολεῖα, 4 ἀλληλοδιδασκικὰ, 29 μοναστήρια μὲ 230 μοναχοὺς, καὶ 435 ἐκκλησίας καὶ 696 ἱερεῖς.

Τὰ Ἑκκλησιαστικὰ διέπουσιν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καὶ τρεῖς Ἀρχιερεῖς (Λιτίου, Πάφου καὶ Κυρηνεάς), διατελοῦντες κανονικῶς ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς Ἑκκλησίας.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἐκατοῖκει εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Αἰγύπτου, διάγων ἐκεῖ βίον σκληρότατον καὶ ἀκριβέστατον, ὥστε δὲν τὸν ὁμοίῳζε κανεὶς τοῦ καιροῦ ἐκείνου· εἰς αὐτὸν ἤλθέ ποτε (ἱστορεῖ ἐπίσκοπός τις) φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ λέγουσα, «Ἀντώνιε, δὲν εἶσαι τόσον ἐντελής, ὅσον ὑποδηματοποιός τις, κατοικῶν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.» Ἀκούσας ὁ Ἀντώνιος τοῦτο, ἐσηκώθη εὐθὺς, ἔλαβε τὴν βακτηρίαν τε καὶ ὠδοιπόρει, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου εὗρε τὸν ὑποδηματοποιόν. Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐξεκλάγη, ἰδὼν πατέρα τόσον σεβάσμιον νὰ ἔμῃ εἰς τὴν κατοικίαν τε. Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, «Ἐλθέ διηγῆσαι μοι δλην σὲ τὴν πολιτείαν, καὶ πῶς δαπανᾷς τὸν καιρὸν σὺ.» Κύριε, εἶπεν ὁ ὑποδηματοποιός, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ καλὰ ἔργα δὲν ἔχω ποσῶς, διότι ὁ βίος μὲ εἶναι ἀπλοῦστάτος. Δὲν εἶμαι παρὰ πτωχὸς ὑποδηματοποιός. Τὸ πρῶτ', ὅταν σηκωθῶ, προσεύχομαι διὰ δλην τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὅποιαν κατοικῶ, μάλιστα δὲ διὰ τοὺς γείτονας καὶ πτωχοὺς μὲ φίλους· ἔπειτα καθίζω εἰς τὸ ἔργον μὲ, ὅπου ἐξοδεύω δλην τὴν ἡμέραν, προσπαθῶν ν' ἀποκτήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν·

φυλάττομαι δὲ ἀπὸ πᾶν ψεύδους, διότι δὲν μισῶ τίποτε ὅσον τὴν ἀπάτην· ὅθεν, ὅταν ὑποσχεθῶ τι, δὲν παραβαίνω τὸν λόγον μὲ, ἀλλὰ τὸν ἐκτελῶ ἀληθινά. Καὶ οὕτω περνῶ τὸν καιρὸν μὲ πτωχικὰ μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μὲ, τὰ ὅποια διδάσκω, καθόσον τὸ πνεῦμά μὲ μὲ συγχωρεῖ, νὰ φοβῶνται καὶ νὰ σέβωνται τὸν Θεόν. Τοῦτο εἶναι τῆς ἀπλῆς μὲ ζωῆς τὸ κεφάλαιον. Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην, — προσθέτει ὁ ἐπίσκοπος, — βλέπετε, πῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὰς ὁσοὶ ἀκολουθοῦν τὴν τέχνην των, καὶ ζοῦν δικαίως, χωρὶς ψεύδους καὶ ἀπάτην. Ὁ Ἀντώνιος οὗτος ἦτο μέγας ἅγιος, πλὴν καὶ ὁ ὑποδηματοποιός εἶχεν ἴσῃν μὲ αὐτὸν ὑπόληψιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

ΤΟΥ ΤΕΚΝΟΥ Ο ΟΔΗΓΟΣ.

Τίς μ' ἔδειξεν, ὅτι ὑπῆρχε Θεός,
Πρὶν γείνη τὸ ὕδωρ, καὶ γῆ, καὶ οὐρανός,
Καὶ νόμους δίκρις ὑπὲρ τοῦ παντός;
Ἡ Ἱερὰ Γραφή.

Τίς μὲ ὡδηγεῖ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀρχὴν,
Καὶ μὲ προσκαλεῖ ὡς προσκυνητήν,
Συνειδήσει σὺ μὲ γλυκεῖαν φωνήν;
Ἡ Ἱερὰ Γραφή.

Ἐνὶ εὐτυχῷ, ἢ καὶ πάθῳ κακῷ,
Κ' ἐνθέρμῳς ποθῶ τ' οὐρανοῦ τὰ καλὰ,
Τίς θέλει μὲ δειξέι πῶς ναῦρω αὐτά;
Ἡ Ἱερὰ Γραφή.

Ὅπόταν τὰ πάθῃ μου, καὶ οἱ πειρασμοὶ
Ζητοῦν ἡ εἰρήνη μου νὰ ταραχθῇ,
Εἰς θέας δυνάμεις τίς μὲ ὡδηγεῖ;
Ἡ Ἱερὰ Γραφή.

Καὶ ἂν ἐνοχλήσεις, ἀγῶνες, φροντίς
Μ' ἀρπάξουν ποτὲ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς,
Τίς κάμνει καὶ τότε νὰ ἡμ' εὐτυχής;
Ἡ Ἱερὰ Γραφή.

Ἀφοῦ συζητήσεις ὑπὲρ λογικόν.
Νικοῦν καὶ συγχέουν καὶ αὐτὸν τὸν σοφόν,
Τίς μοι προμηθεύει καλὸν δηγῶν;
Ἡ Ἱερὰ Γραφή.

Καὶ ὅταν διὰ τοῦ θανάτου οθεσθῇ
Ἡ μόνη καὶ ἐσχάτη τοῦ στήθους πνοή,
Παρηγορίαν τίς δίδει, ἢ σὺ,
Ἡ Ἱερὰ καὶ τιμὴ Γραφή!

— Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας εἶπέ ποτε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἦτο μὲν κατὰ τι ἐντιμότερα τῆς τῶν ποιμένων, ἀλλὰ καὶ πολλὸ ὀχληροτέρα!